

Foto: iirtlyny - Adobe Stock

MRAVENCI NA GLÓBUSU

Slíbil jsem vám posledně, vážení a milí kolegové, že se vám pokusím vysvětlit, jak je to s tou jedinou obětí Ježíše Krista – a jak to jde dohromady s tím, že každá mše je obětí. Pojďme se tedy pokusit společně hledat a najít řešení tohoto hlavolamu.

O tom, že Kristova oběť je jediná a jedinečná, není pochyb. Písmo o tom hovoří naprosto jednoznačně – můžeme zkusit hledat například v novozákonním listě Židům. Mýlil by se tedy ten, kdo by tvrdil, že jsou zapotřebí jakékoli jiné, další nové oběti. Bůh ze své strany udělal naprosto všechno, čeho bylo třeba pro naši spásu.

JAK JE TO ALE V TOM PŘÍPADĚ S MEŠNÍ OBĚTÍ?

Pomoci nám může vyznání víry církve, které vzešlo z Tridentského koncilu v polovině 16. století. Byla to doba velkých zvratů a sporů uvnitř církve i navenek, a právě jedním ze sporných bodů byla otázka, zda lze v souvislosti se mší mluvit o oběti.

Koncil nabídl velmi rozumné řešení: Kristova oběť a oběť mše svaté je jedna a tatáž. Jinými slovy: každá mše svatá je obětí právě proto, že je obětí Kristovou, obětí jedinečnou. Liší se jen způsobem, jakým se tato oběť koná – Kristova oběť na kříži byla obětí krvavou, mše je obětí nekrvavou.

No jo, můžete se ptát, jenže Kristus přece zemřel na kříži před bezmála dvěma tisíci lety. Jak může být mše, kterou slavíme dnes, roku 2017, Kristovou obětí – touž obětí, kterou Kristus přinesl tenkrát na Golgotě?

Narážíme zde na hranice našich schopností vnímat a chápat čas. Je to tak trochu dáno tím, v jakém vesmíru žijeme. Nechci se teď pouštět do nějakých hlubokých fyzikálních výkladů; stačí, když si pro zjednodušení řekneme, že žijeme v podstatě v trojrozměrném vesmíru, který je zakřiven do čtvrtého rozměru.

JAK SI TO PŘEDSTAVIT?

Zkusme to jinak: viděli jste někdy glóbus? Určitě ano. Jistě mi dáte za pravdu, když řeknu, že povrch glóbusu je vlastně plocha, tedy že má dva rozměry – délku a šířku. Můžeme se o tom přesvědčit tak, že si ji překreslíme do mapy.

Pokud po této mapě poleze například mravenec, dříve nebo později se dostane na její okraj a mapu opustí. Je to tím, že tato mapa je pořád v rovině, ve svých dvou rozměrech. Když k ní však přidáme třetí – když z mapy uděláme povrch glóbusu – už nebude mít žádný okraj, žádný konec, a náš mravenčí cestovatel může běhat jak chce, ven se nedostane.

Podobně je tomu s naším vesmírem, jen tam máme jeden rozměr navíc. Těmi prvními třemi rozměry jsou naše známé délka, šířka a výška, oním tajemným čtvrtým rozměrem je čas. Víme o něm, vnímáme ho, ale nejsme schopni z něj vystoupit. Proto je pro nás nepřekročitelná propast času mezi prvním a jednadecátým stoletím.

BŮH JE MIMO ČAS

Bůh je věčný – tomu věříme a to vyznáváme. Co ale znamená „věčný“? Častým omylem je, že si věčnost představujeme jako čas protažený do nekonečna. To však není správná představa. Věčnost – Boží věčnost – je spíše jeden jediný okamžik, ve kterém čas neběží. Je to takové „věčné teď“.

Každá chvíle, každá minuta a vteřina, kterou my prožíváme postupně, jak čas plyne, je pro Boha „teď“. Jako je z místa uprostřed glóbusu stejně daleko ke každému bodu na jeho povrchu, tak je pro věčnost stejně dávno od každého okamžiku, který kdy byl nebo který teprve nastane. Bůh může vstoupit do každé chvíle od počátku světa do jeho dovršení. Kristus neumírá znova a znova – zemřel „jednou provždy“ (Řím 6, 10; Žid 7, 27; 1 Petr 3, 18). Kristova oběť se neopakuje, ale zpřítomňuje.

Nezapomínejme: slavíme-li mši svatou, je to Bůh sám, který jedná. Můj oblíbený teolog říká, že v takové chvíli se „věčnost prolomuje do času“. Z Božího úhlu pohledu není rozdíl mezi tím, co se dělo před dvěma tisíciletími ve Večeřadle a na Kalvárii, a tím, co se děje dnes, kdykoli církev slaví eucharistii. My skutečně při mši prožíváme Poslední večeři, ukřížování a zmrtvýchvstání.

Nám to třeba tak zřetelné není, ale Bůh se na to dívá stejně – a to je to nejpodstatnější.

otec Zdeněk Drška

Na konci cesty byli otcové plně vybavení šatstvem, penězi i jídlem. Vypluli s ničím, dostali vše.

